

Filip BISSCHOP

Dirigent van het koor De Colores uit Torhout

Vijfendertig jaar geleden stelde Filip BISSCHOP, toen leerkracht plastische opvoeding, collega's voor om tijdens een feest liederen te zingen. Uit dat spontane plan groeide het Tordalekoor en later het koor van de zachte sector De Colores. BISSCHOP bleef dirigent. Al is hij geen expert in noten en partituren en al missen het koor en hij sinds vorig jaar zijn echtgenote Lut, overleden aan leukemie.

'Verbittering maakt me bang, dus biedt ons koor een tegengif'

Jozefien VAN HUFFEL

Als alle vragen zijn gesteld, wil Filip BISSCHOP ook iets weten. Wat wordt de titel van het artikel? Hij haalt er de tekst bij van *Zingen met velen*, het lied waar De Colores in de huidige concertreeks mee begint. En leest voor: „Uit een cocon ontpopt, opnieuw geboren, zal ik tot de gevleugelden behoren, er groeit een hallelujah uit een snik.” De verzen zijn te lang voor een titel, maar vatten het verhaal van De Colores én dat van BISSCHOP perfect samen.

–Hoe komt u terecht aan het hoofd van een zeventigkoppig koor?

Dat allereerste optreden in Huize Tordale stelde niets voor, maar de bewoners, jongeren en volwassenen met een beperking, waren ontzettend enthousiast. Ze zagen personeel en onderwijzers eens op een andere manier. Op het personeelsfeest traden we opnieuw op. Het Tordalekoor was geboren. We waren amateuristisch, maar legden toen al onze ziel in de muziek.

Op een keer zongen we op meerdere pleinen in Brugge. Een Brit volgde ons van plein tot plein en nodigde ons aan het einde uit voor een concertreis in Engeland en Wales. We vonden dat een waanzinnig idee en meenden dat hij dronken was, maar de reis had plaats. De man zong zelf in een Welsh koor met een zwaar repertoire. Wij brachten renaissanceliederen, begeleid door gitaar, en dat vond hij verfrissend.

Ik ben niet opgeleid als dirigent. Krijg ik een nieuwe partituur in handen, dan weet ik dus niet hoe het lied klinkt. Daarom kies ik voor stukken waarvan een opname bestaat en analyseer zo de partituur. Zestien jaar lang zong ik bovendien in het koor van Antoon Defoort, een gedegen dirigent die me besmette met zijn liefde voor muziek. Voor technische problemen kon ik bij hem terecht. Helaas overleed hij onlangs.

–In 2000 kwam aan het licht dat twee broeders in Huize Tordale jarenlang jongens misbruikten. Wat deed dat met het koor?

We waren compleet ontgoocheld. Terwijl wij de jongeren overdag met onze muziek optilden, werden ze 's nachts misbruikt. Dat sloeg vreselijk diepe wonden.

We hadden toen kunnen stoppen, maar dan waren we achtergebleven met chaos en leegte. Verbittering maakt me verschrikkelijk bang. We gingen dus door. Het was een heropstanding en een antwoord op

Filip Bisschop: „Na Luts dood wilde ik knappen met het koor, maar het geeft me zo veel energie.” © Violet Corbett Brock

de verbittering en het wantrouwen. Het koor werd verruimd: alle mensen die in de zachte sector werken, mogen meedoen. De nieuwe naam, De Colores, verwijst naar de regenboog, als symbool van onze blik op de toekomst. Het Latijns-Amerikaanse lied met dezelfde titel is bovendien ons lijflied.

–U kiest vaak voor liederen van Huub Oosterhuis. Waarom?

Mijn geloofsleven herleefde dankzij de woordenschat van Oosterhuis. In zijn teksten herken je de Bijbelverhalen waar we in onze jeugd kennis mee maakten, maar hij schrijft in een taal van nu. Misschien is dat wel een geheim van ons koor: de liederen zijn vaak diepreligieus, maar zonder de zwaarte van veel kerkliederen. Ook niet-kerkgangers kunnen ze enthousiast zingen, omdat ze de taal herkennen van verliefde mensen of mensen in droefenis.

–Was het na de dood van uw echtgenote moeilijk om door te zetten met De Colores?

De verbondenheid in het koor is groot. We vinden elkaar in vriendschap en schoonheid. Lut was een van de steunpilaren. Ze was graag gezien en iedereen leefde mee

met haar. „Als ze het niet overleeft, kan ik met het koor niet voortgaan”, zei ik op een bepaald moment tegen de voorzitter. Maar toen eerde het koor Lut met een schitterend mooie uitvaart. Ik besepte dat ik hen niet in de steek kon laten.

„Oosterhuis' teksten zijn diepreligieus, maar hebben niet de zwaarte van veel kerkliederen”

Bovendien zijn er zo veel mooie liederen die je optillen en die energie geven door het musiceren. Elke vrijdag kom ik vol energie thuis van de repetitie. Het lukt me ook om een concert te dirigeren. De emoties komen pas achteraf. De zin om te tekenen daarentegen is verdwenen door het rouwen. Mijn eerste tekening na Luts overlijden was de affiche voor de nieuwe concertreeks. Toen ik die maakte, besepte ik dat ik het niet mag opgeven. We zien wel, ze zeggen dat de zin terugkeert.

–Wat wil u vertellen in uw beeldende kunst?

Vijftien jaar al ben ik voltijds kunstenaar. Ik ben op zoek naar schoonheid en teken vooral vrouwen. In de kunstwerken die ik verzamel, zie je echter ook mijn interesse voor de schraalte van de mens. We hebben niet alles in de hand, dus moeten we een toontje lager zingen over de toekomst.

Mijn eigen werk is nooit religieus, maar ik bezit wel veel werken die voor mij een religieuze betekenis hebben. In een kast staat bijvoorbeeld een foto van Hugo, een kleinkind dat overleden is, en een afgietsel van de hand van mijn echtgenote. Een verticaal kunstwerk leidt hen naar boven.

Daarnaast bewaarde ik ook souvenirs uit mijn tijd als leraar plastische opvoeding. Mensen met een beperking zijn in staat tot grootse dingen, als je ze op de juiste manier aanspreekt. Ik zie de jongens bij de werken nog voor me, al is het vijftien jaar geleden. Tordale was mijn *dada*.

Op 10 mei om 19.30 uur brengt De Colores het nieuwe concert *Con Fuoco* voor de Unie van Religieuzen. Iedereen is welkom in het domein Duinse Polders in Blankenberge (Ruzettelaan 195) en de toegang is gratis.